

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1372/2024
30.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 484/23 од 07.11.2023. године, у седници одржаној 30.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 484/23 од 07.11.2023. године у усвајајућем делу (став трећи и четврти изреке).

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1462/18 од 12.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име материјалне штете која му је причињена због неисплаћене накнаде за прековремени рад у периоду од 01.01.2007. године до 30.12.2015. године исплати 777.228,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.12.2014. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати 61.644,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, тужилац је ослобођен плаћања трошкова судске таксе на тужбу у износу од 37.072,00 динара и судске таксе на пресуду у износу од 37.072,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1232/19 од 17.05.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке, тако што је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете која му је причињена због неисплаћене накнаде за прековремени рад у периоду од 01.01.2007. године до 30.12.2015. године исплати 777.228,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.12.2014. године до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 61.644,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом

другим изреке, потврђено је решење садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и жалба тужене одбијена, као неоснована. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове састава жалбе у износу од 18.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 484/23 од 07.11.2023. године, ставом првим изреке, одлучено је да је предлог за понављање правноснажно окончаног поступка основан. Ставом другим изреке, укинута су пресуда Првог основног суда у Београду П1 1462/18 од 12.09.2018. године и пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1232/19 од 17.05.2019. године. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име накнаде материјалне штете која му је причињена због неисплаћене накнаде за прековремени рад у периоду од 01.01.2007. године до 30.12.2015. године исплати 777.228,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.12.2014. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 61.644,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања извршности пресуде до коначне исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужена да на досуђен износ трошкова парничног поступка плати затезну камату за период од 12.09.2018. године до дана наступања извршности пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, побијајући је у усвајајућем делу (став трећи и четврти изреке).

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је ревизија тужене неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене. Тужилац се, као старији водник прве класе, налази на служби у ВП ... од 01.02.2007. године. Решењем број .. од 04.11.2016. године ВП ..., као првостепени управни орган признала је право тужиоцу на коришћење 9516 укупно остварних сати прековременим радом у периоду од 01.02.2007. године до 30.09.2016. године. Тужиоцу се није могла извршити прерасподела радног времена како би се прековремени сати искористили јер је јединица у мањем саставу него што обим посла захтева, с обзиром да су ангажовани 24 часа, 7 дана у недељи, током читаве године. Тужилац није користио слободне сате који су му признати по основу прековременог рада. Војној пошти се обраћао са захтевом за исплату прековременог рада, али није добио одговор, а војна пошта је затражила сагласност за исплату додатка на часове прековременог рада за десет лица из састава ... вода, укључујући и тужиоца.

Код овако утврђеног чињеничног стања другостепени суд је у складу са одредбама члана 85. став 1. и члана 98. став 1. и 2. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“ број 116/07...101/10) и члана 34. став 1. Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије („Службени војни лист“ број 28/11), усвојио тужбени захтев. Тужена је без правног основа тужиоцу ускратила коришћење слободних сати остварених прековременим радом у утуженом периоду, чије коришћење му је признато правноснажним решењем надлежног органа тужене. Стога постоји обавеза тужене да тужиоцу исплати утужен износ неисплаћене накнаде за прековремени рад.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Према члану 85. став 1. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“ број 116/2007...88/2015) за часове ноћног рада, рада у дане празника који су законом одређени као нерадни дани и рада дужег од пуног радног времена, осим рада дужег од пуног радног времена из члана 83. овог закона, професионалном војном лицу увећава се плата.

Одредбом члана 35. Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије („Службени војни лист“ број 10 од 20.04.2017. године – пречишћени текст), поред осталог, прописано је: да професионалном припаднику Војске Србије за сваки сат који, по писаном налогу надлежног старешине, ради дуже од пуног радног времена (прековремени рад) припада сат и по слободно (став 1); да се прековремени рад тромесечно прерачунава у слободне сате које професионални припадник Војске Србије мора да искористи најкасније у року од шест месеци од протека тромесечја у којем их је остварио (став 2); да се изузетно, професионалном припаднику Војске Србије који не може да искористи слободне сате због тога што природа послова радног места захтева тако обиман прековремени рад, може исплатити додатак за сваки сат прековременог рада који износи 26% вредности радног сата плате, уз претходно прибављену сагласност министра одбране (став 3).

У конкретном случају, како произилази из утврђеног чињеничног стања, тужиоцу је решењем надлежног органа тужене од 04.11.2016. године признато право на коришћење слободних 9516 слободних сати остварених прековременим радом у утуженом периоду, али му тужена није омогућила коришћење тог права. Стога постоји обавеза тужене да тужиоцу исплати увећану плату за прековремени рад применом правила из одредбе члана 85. став 1. Закона о Војсци Србије. С тим у вези, правило је другостепени суд, супротно наводима ревизије обавезао тужену да тужиоцу исплати утужени износ неисплаћене накнаде за прековремени рад.

Код изложеног неосновани су ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Без утицаја су наводи ревизије да тужиоцу није признато право на новчану накнаду. Ово стога што му је тужена решењем од 04.11.2016. године признала право на коришћење слободних сати остварених прековременим радом, те да је истим одређено

да ће тужилац слободне сате користити у терминима датим у плану коришћења слободних дана које ће сачинити командир основне јединице, али да му није омогућено коришћење признатих слободних дана, а да наведени Правилник предвиђа исплату накнаде за прековремени рад у износу од 26% од плате, уколико се запосленом у року од шест месеци не омогући коришћење слободних дана.

Наводима да се у конкретном случају не ради о ствари из судске надлежности ревизија понавља наводе истицане у току поступка, који су правилно цењени у образложењу побијане пресуде. Осим тога, ревизија занемарује да је правноснажним решењем садржаним у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2077/15 од 23.03.2017. године одбијен, као неоснован приговор апсолутне ненадлежности суда за олучивање у овој правној ствари.

Код изложеног, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**